

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 15ης Μαΐου 1996

«Υπάλληλος - Έκθεση βαθμολογίας - Χρηματική ικανοποίηση»

Στην υπόθεση T-326/94,

Κωνσταντίνος Δημητριάδης, υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, πρώην υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Μάρκο Π απαζήση, δικηγόρο Θεσσαλονίκης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη διεύθυνση του προσφεύγοντος-ενάγοντος, 4a, boulevard G.-D. Charlotte,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Jean-Marie Stenier, Χρήστο Κομνηνό και Paolo Giusta, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της από 13 Ιουλίου 1994 εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος-ενάγοντος και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Ιανουαρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) είναι μόνιμος υπάλληλος βαθμού LA 6, κλιμάκιο 3, του Δικαστηρίου από την 1η Φεβρουαρίου 1994. Προηγουμένως, άσκησε καθήκοντα μεταφραστή ελληνικής γλώσσας στη Μεταφραστική Υπηρεσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου από τις 14 Μαΐου 1990 έως τις 31 Ιανουαρίου 1994.
- 2 Η έκθεση που συντάχθηκε για τον προσφεύγοντα στο τέλος της περιόδου δοκιμασίας και φέρει ημερομηνία 22 Ιουνίου 1992 συνυπογράφεται από τον Κ., προϊστάμενο του ελληνικού μεταφραστικού τμήματος, και τον Γ., προϊστάμενο της Μεταφραστικής Υπηρεσίας έως τις 31 Οκτωβρίου 1993.
- 3 Στις 25 Μαρτίου 1993, ο προσφεύγων απηύθυνε στον προϊστάμενο της Μεταφραστικής Υπηρεσίας, Γ., υπηρεσιακό σημείωμα προκειμένου να τον ενημερώσει για την κατάσταση στο ελληνικό τμήμα. Με το σημείωμα αυτό,

αμφισβήτησε τις επαγγελματικές ικανότητες του αμέσου προϊσταμένου του, Κ., και του προσήψε ότι αυτοαπαλλάσσεται σχεδόν από κάθε μεταφραστική εργασία και ότι επιφυλάσσει ευνοϊκή μεταχείριση στη σύζυγό του, επίσης μεταφράστρια στο ίδιο τμήμα. Επιπλέον, αμφισβήτησε την αρχική βαθμολογική του κατάταξη στον βαθμό LA 7, κλιμάκιο 1, και ζήτησε τη μετάταξή του σε άλλο κοινοτικό όργανο. Προς απάντηση σ' αυτό το υπηρεσιακό σημείωμα του προσφεύγοντος, ο Κ. απηύθυνε υπηρεσιακό σημείωμα στον Γ., με το οποίο εξέθεσε τον τρόπο και τους λόγους της κατανομής της εργασίας μεταξύ των μεταφραστών ελληνικής γλώσσας και πρότεινε την κάλυψη της διαφοράς μεταξύ του αριθμού των σελίδων που είχε μεταφράσει κάθε μεταφραστής.

- 4 Στις 25 Νοεμβρίου 1993, στη διάρκεια έντονης συζητήσεως σχετικά με επείγουσα μετάφραση που ο προσφεύγων επιθυμούσε να ανατεθεί σε άλλον συνάδελφο, ο Κ. εκστόμισε λέξεις που θεωρήθηκαν υβριστικές από τον προσφεύγοντα, ο οποίος, ήδη την επομένη ημέρα, κατέθεσε έγκληση στην Εισαγγελία του Λουξεμβούργου και υπέβαλε αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ), με την οποία ζήτησε τη διενέργεια διοικητικής εξετάσεως και τη λήψη πειθαρχικών μέτρων κατά του Κ.
- 5 Στις 14 Ιανουαρίου 1994, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος την οποία η ΑΔΑ θεώρησε ως αίτηση αρωγής κατά το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, έδωσε εντολή στον F., ο οποίος είχε διαδεχθεί, την 1η Νοεμβρίου 1993, τον Γ. στη θέση του προϊσταμένου της Μεταφραστικής Υπηρεσίας, να διενεργήσει διοικητική εξέταση. Κατά την ακρόαση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο αυτής της εξετάσεως, ο Κ. ανέφερε τρεις περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας εκ μέρους του προσφεύγοντος.
- 6 Κατά τον προσφεύγοντα, οι κατηγορίες αυτές περί αρνήσεως εργασίας αποτελούν αβάσιμους ισχυρισμούς, τους οποίους ο Κ. επινόησε πολλούς μήνες αργότερα προκειμένου να αντιδράσει στο γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε αρνηθεί να αποσύρει την αίτηση αρωγής που είχε υποβάλει κατ' αυτού.

- 7 Ομοίως, κατά τον προσφεύγοντα, ο προϊστάμενος της υπηρεσίας, F., καθώς και ο Γενικός Γραμματέας του οργάνου, τον απείλησαν ότι θα αποχωρούσε από το Ελεγκτικό Συνέδριο με κακή έκθεση βαθμολογίας ή προειδοποίηση, αν δεν δεχόταν να αποσύρει την αίτηση αρωγής που είχε υποβάλει κατά του Κ.
- 8 Κατά το πέρας της ακροάσεώς του, ο Κ. δήλωσε ότι ήταν έτοιμος να ζητήσει συγγνώμη από τον προσφεύγοντα, ο οποίος, όμως, δεν τη δέχθηκε.
- 9 Στις 27 Ιανουαρίου 1994, η ΑΔΑ κάλεσε επισήμως τον προσφεύγοντα σε ακρόαση κατά το άρθρο 87, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η οποία επρόκειτο να πραγματοποιηθεί την επομένη. Η μομφή κατά του προσφεύγοντος συνίστατο στην έλλειψη σεβασμού έναντι του αμέσου προϊσταμένου του, Κ., η οποία εκδηλώθηκε με τις ως άνω τρεις υποτιθέμενες περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας. Στις 28 Ιανουαρίου 1994, ο προσφεύγων υπέβαλε στην ΑΔΑ υπόμνημα απαντώντας στην ως άνω κλήση προς ακρόαση.
- 10 Κατά το πέρας των δύο προαναφερθεισών πειθαρχικών διαδικασιών, η ΑΔΑ κατέληξε, αφενός, στο ότι, ενόψει της όλης καταστάσεως, δεν ήταν αναγκαία η λήψη περαιτέρω μέτρων, πειθαρχικής ιδίας φύσεως, κατά του Κ. και, αφετέρου, στο να μη ληφθεί κανένα πειθαρχικό μέτρο κατά του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι δύο από τις τρεις περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας δεν είχαν αποδειχθεί, η δε τρίτη (της 25ης Νοεμβρίου 1993) δεν δικαιολογούσε αφ' εαυτής την επιβολή πειθαρχικής ποινής.
- 11 Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, ο προσφεύγων, με σημείωμα της 11ης Απριλίου 1994, υπέβαλε διοικητική ένσταση με την οποία ζήτησε να ληφθούν περαιτέρω μέτρα κατά του Κ. και να του καταβληθεί χρηματική ικανοποίηση ύψους 25 000 ECU. Κατόπιν της απορρίψεως της ως άνω διοικητικής ενστάσεως, ο προσφεύγων άσκησε, στις 27 Σεπτεμβρίου 1994, προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-294/94.

- 12 Η αρχική έκθεση βαθμολογίας για τον προσφεύγοντα, που καλύπτει την περίοδο από τις 14 Φεβρουαρίου 1992 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1993, καταρτίστηκε στις 18 Φεβρουαρίου 1994 από τον προϊστάμενο της Μεταφραστικής Υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, F., ο οποίος είχε αναλάβει τα καθήκοντά του μόλις την 1η Νοεμβρίου 1993. Στην έκθεση αναφέρεται ότι ο βαθμολογητής ζήτησε τις γνώμες του G., προϊσταμένου της Μεταφραστικής Υπηρεσίας έως τις 31 Οκτωβρίου 1993, και του K., αμέσου προϊσταμένου του προσφεύγοντος.
- 13 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο G., σε τηλεφωνική επικοινωνία που έγινε μόλις ο προσφεύγων παρέλαβε την έκθεση βαθμολογίας του, τον διαβεβαίωσε ότι ουδέποτε ο F. είχε ζητήσει τη γνώμη του όσον αφορά τον προσφεύγοντα.
- 14 Στις 21 Φεβρουαρίου 1994, ο προσφεύγων έστειλε στην ΑΔΑ σημείωμα με τίτλο «réclamation concernant M. F.», με το οποίο αμφισβητούσε το ότι, για την κατάρτιση της εκθέσεως βαθμολογίας του, είχε ζητηθεί η γνώμη του G. και κατηγορούσε τον F. ότι τον απείλησε ότι θα συνέτασσε κακή έκθεση αν ο ίδιος δεν απέσυρε την αίτησή του κατά του K. Ο προσφεύγων ζητούσε επίσης χρηματική ικανοποίηση 100 000 φράγκων Λουξεμβούργου λόγω ηθικής βλάβης.
- 15 Απαντώντας σ' αυτή τη «réclamation», η ΑΔΑ, με σημείωμα της 7ης Μαρτίου 1994, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι προβλέπεται ειδική διαδικασία για την αμφισβήτηση της πρώτης βαθμολογίας και, επομένως, αυτή δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο διοικητικής ενστάσεως κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 16 Στις 3 Μαρτίου 1994, πραγματοποιήθηκε ακρόαση του προσφεύγοντος από τον βαθμολογητή F., στον οποίο ο προσφεύγων ανέφερε ότι, αντίθετα προς τα αναγραφόμενα στην έκθεση, δεν είχε ζητηθεί η γνώμη του G.

- 17 Στις 8 Μαρτίου 1994, ο F. επιβεβαίωσε την πρώτη βαθμολογία, διευκρινίζοντας στην έκθεση τα εξής: «*Είχα μία ακόμα συζήτηση με τον G. το απόγευμα της 3ης Μαρτίου 1994, κατά την οποία ζήτησα τη γνώμη του G. με σαφή σκοπό τη σύνταξη της εκθέσεως βαθμολογίας του κ. Δημητριάδη. Η συζήτηση αυτή δεν με οδηγεί στη μεταβολή της κρίσεως που έχω ήδη διατυπώσει στην έκθεση βαθμολογίας.*»
- 18 Με σημείωμα της 28ης Μαρτίου 1994, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της εκθέσεως βαθμολογίας του.
- 19 Στις 7 Ιουλίου 1994, η αρμόδια σε θέματα βαθμολογίας επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να προτείνει τροποποίηση της εκθέσεως βαθμολογίας.
- 20 Μετά από συζήτηση με τον βαθμολογητή καθώς και με τον βαθμολογούμενο και αφού έλαβε τη γνώμη της αρμοδίας σε θέματα βαθμολογίας επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, ο δευτεροβάθμιος βαθμολογητής επικύρωσε την πρώτη βαθμολογία και διαβίβασε στον προσφεύγοντα, με σημείωμα της 13ης Ιουλίου 1994, την οριστική έκθεση βαθμολογίας.

Διαδικασία

- 21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Οκτωβρίου 1994, ο προσφεύγων άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής την υπό κρίση προσφυγή.
- 22 Ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων ως ακολούθως:
- 1) να καταθέσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στη δικογραφία τις γραπτές παρατηρήσεις (ή, αν εκφράστηκαν προφορικά, την έκθεση ή το σημείωμα που συντάχθηκε

συναφώς) τις οποίες διατύπωσαν ο G. και ο K. ενόψει της καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος:

2) να εξεταστούν ο F. και ο G., καθώς και η K. ως μάρτυρες:

3) να καταθέσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στη δικογραφία τις έγγραφες διαμαρτυρίες της B. σχετικά με την άνιση κατανομή της εργασίας στο ελληνικό μεταφραστικό τμήμα, τα σημειώματα του K. σχετικά με τα λάθη που είχαν σημειωθεί στις ελληνικές μεταφράσεις και τα κείμενα τα οποία ο A., Μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επέστρεψε στη μεταφραστική υπηρεσία, συνοδευόμενα από παρατηρήσεις του, διότι έκρινε την ποιότητά τους απαράδεκτη.

23 Με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1995, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, κατά τα ουσιώδη, το αίτημα του προσφεύγοντος και οι G. και F. κλητεύθηκαν ως μάρτυρες. Οι μάρτυρες εξετάστηκαν στις 11 Ιανουαρίου 1995, πριν από την έναρξη της προφορικής διαδικασίας.

24 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 11 Ιανουαρίου 1995. Οι εκπρόσωποι των διαδίδων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.

25 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 24 Ιανουαρίου 1996, το Ελεγκτικό Συνέδριο πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δεν είχαν ανευρεθεί στα αρχεία του έγγραφα περιέχοντα τις γνώμες που είχαν θέσει υπόψη του βαθμολογητή οι G. και K. στη διάρκεια της διαδικασίας βαθμολογήσεως που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς.

26 Η προφορική διαδικασία περατώθηκε με απόφαση της 4ης Μαρτίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

27 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να κρίνει την προσφυγή-αγωγή παραδεκτή και βάσιμη·
- 2) να ακυρώσει την οριστική έκθεση βαθμολογίας, ιδίως όσον αφορά τα σημεία και τις παρατηρήσεις που θίγουν τον προσφεύγοντα, καθώς και την απόφαση του δευτεροβάθμιου βαθμολογητή της 13ης Ιουλίου 1994, με την οποία οριστικοποιήθηκε η αρχική έκθεση βαθμολογίας χωρίς καμία τροποποίηση·
- 3) να του επιδικάσει κατά δίκαια κρίση χρηματική ικανοποίηση ύψους 100 000 βελγικών φράγκων, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της υπό κρίση προσφυγής-αγωγής, λόγω ηθικής βλάβης την οποία υπέστη ο προσφεύγων από τις μειωτικές γι' αυτόν παρατηρήσεις που περιέχονται στην έκθεση βαθμολογίας·
- 4) να καταδικάσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.

28 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη·
- 2) να απορρίψει ως αβάσιμο το αίτημα περί επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως·
- 3) να καταδικάσει των προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

29 Ο προσφεύγων προβάλλει κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος συνίσταται στην κατάχρηση εξουσίας. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τρεις διαδικαστικές πλημμέλειες επηρεάζουν το κύρος

της εκθέσεως βαθμολογίας του. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως συνίσταται στην έλλειψη ή την ανακολουθία της αιτιολογίας της εκθέσεως βαθμολογίας. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως συνίσταται σε πρόδηλη πλάνη περι τα πράγματα.

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: κατάχρηση εξουσίας

- Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 30 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο βαθμολογητής, F., χρησιμοποιεί την έκθεση βαθμολογίας για να τιμωρήσει τον προσφεύγοντα επειδή ο δεύτερος αγνόησε τις απειλές που διατύπωσε ο πρώτος κατά τη συζήτηση που διεξήχθη στα τέλη Ιανουαρίου 1994 και σύμφωνα με τις οποίες ο προσφεύγων θα αποχωρούσε από το Ελεγκτικό Συνέδριο με κακή έκθεση βαθμολογίας αν δεν απέσυρε την αίτηση αρωγής που είχε υποβάλει κατά του προϊσταμένου του, Κ. Ο προσφεύγων ζητεί να κληθεί ο F. να καταθέσει ενόρκως επί του αν εκστόμισε ή όχι τέτοιες απειλές.
- 31 Κατά τον προσφεύγοντα, ο Γενικός Γραμματέας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, Ε., επίσης τον απείλησε, στη διάρκεια άτυπης συζήτησεως που διεξήχθη στις 26 Ιανουαρίου 1994, αφού ο προσφεύγων είχε αρνηθεί να αποσύρει την αίτηση αρωγής. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι κατήγγειλε την απειλή αυτή με το από 28 Ιανουαρίου 1994 υπόμνημα απαντήσεως στην πειθαρχική κλήση, παρατηρεί δε ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν αμφισβητεί ότι αυτές οι φράσεις όντως ελέχθησαν.
- 32 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, στη συνέχεια, ότι ο βαθμολογητής κατέβαλε προσπάθειες ώστε η συνολική βαθμολογία του να μην υπερβαίνει τις 35 μονάδες, που αποτελούν το κατώτατο όριο που απαιτείται για την προαγωγή υπαλλήλου στο Ελεγκτικό Συνέδριο.
- 33 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι κατήγγειλε τις απειλές του F. τόσο με την ένσταση της 21ης Φεβρουαρίου 1994 όσο και ενώπιον της αρμοδίας σε θέματα βαθμολογίας επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, αλλά ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ουδέποτε κίνησε διοικητική διαδικασία. Αυτή η έλλειψη αντιδράσεως στοιχειοθετεί κατάφωρη παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

- 34 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, τέλος, ότι η κατάχρηση εξουσίας απορρέει εμμέσως και από το ότι, αφενός, η επίδικη έκθεση βαθμολογίας δεν αναφέρει πουθενά τα θετικά για τον προσφεύγοντα στοιχεία και, αφετέρου, η πρόσφατη έκθεση βαθμολογίας που καταρτίστηκε στο Δικαστήριο είναι πολύ ευνοϊκότερη.
- 35 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη έκθεση βαθμολογίας καταρτίστηκε αντικειμενικά και κανονικά, λαμβανομένης υπόψη της εργασίας που παρέσχε ο προσφεύγων, χωρίς να αποβλέπει σε άλλο σκοπό πέραν της εκτιμώσεως των υπηρεσιών του. Η αιτίαση περί καταχρήσεως εξουσίας δεν είναι, συνεπώς, βάσιμη.
- 36 Το καθού παρατηρεί, ειδικότερα, ότι, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται ο προσφεύγων, ο F. αρνείται ότι απείλησε τον προσφεύγοντα κατά τη συζήτηση που είχε μαζί του τον Ιανουάριο του 1994 και επισυνάπτει στο υπόμνημα ανταπαντήσεως γραπτή συναφή δήλωση του F. Το καθού υπενθυμίζει ότι, όπως είχε ήδη διευκρινίσει στον προσφεύγοντα κατά τη συζήτηση της 28ης Ιανουαρίου 1994, τα λόγια του Γενικού Γραμματέα, Ε., είχαν απλώς ως σκοπό να επιστήσουν την προσοχή του προσφεύγοντος στο γεγονός ότι, όταν δύο πρόσωπα έρχονται σε ρήξη δημοσίως, αναγκαστικά δυσφημίζονται όπως δυσφημίζεται, γενικότερα, και η κοινοτική δημόσια διοίκηση.
- 37 Το Ελεγκτικό Συνέδριο αμφισβητεί επίσης τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος περί κατωτάτου ορίου 35 μονάδων και διευκρινίζει ότι δεν υφίσταται στο Ελεγκτικό Συνέδριο τέτοιο κατώτατο όριο.
- 38 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί παραβάσεως του άρθρου 24 του ΚΥΚ, το Ελεγκτικό Συνέδριο υπενθυμίζει ότι η ΑΔΑ, με την απάντηση της 7ης Μαρτίου 1994, υπέδειξε στον προσφεύγοντα να ακολουθήσει τη διαδικασία της δευτεροβάθμιας κρίσεως, η οποία παρείχε όλα τα εχέγγυα ακριβούς διαπιστώσεως των πραγματικών περιστατικών και διευθετήσεως του υποτιθημένου επεισοδίου. Εν πάση περιπτώσει, κατά το καθού, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως απαράδεκτη, καθόσον διατυπώθηκε για πρώτη φορά στο στάδιο της υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως και χωρίς να τηρηθεί η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία.

- 39 Τέλος, το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται ο προσφεύγων, η έκθεση περιέχει πολλά θετικά για τον προσφεύγοντα στοιχεία και τον βαθμολογεί επανειλημμένως με τον βαθμό «4» που αντιστοιχεί σε σαφώς υπερβαίνοντα το σύνηθες επίπεδο προσόντα.

- Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 40 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, μια απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιαστών και συγκλινουσών ενδείξεων, προκύπτει ότι έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Δεκεμβρίου 1993, T-80/92, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1465, σκέψη 70).
- 41 Στην υπό κρίση υπόθεση, ο προσφεύγων στηρίζει, κατ' ουσίαν, τον λόγο ακυρώσεως στο γεγονός ότι ο F. τον απείλησε με τη σύνταξη κακής εκθέσεως αν δεν απέσυρε τη μήνυσή του κατά του Κ. Πρέπει, ωστόσο, να παρατηρηθεί συναφώς ότι το γεγονός αυτό, πέραν του ότι ουδόλως αποδείχθηκε από τον προσφεύγοντα, διαψεύδεται όχι μόνον από τη γραπτή μαρτυρία του F. που προσκόμισε το καθού, αλλά και από τη μαρτυρική κατάθεση του F., ο οποίος επιβεβαίωσε ενόρκως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ουδέποτε απείλησε κατά τον τρόπο αυτόν τον προσφεύγοντα. Ομοίως, από τα πρακτικά της ακροάσεως του προσφεύγοντος της 28ης Ιανουαρίου 1994 προκύπτει ότι κακώς ο προσφεύγων εξέλαβε ως απειλές τα λόγια του Γενικού Γραμματέα, Ε., ενώ αυτά είχαν απλώς ως σκοπό να επιστήσουν την προσοχή του προσφεύγοντος στις αναπόφευκτες αρνητικές επιπτώσεις που θα είχε η δημοσιοποίηση ασήμαντων προσωπικών διενέξεων όχι μόνον για τους εμπλεκόμενους υπαλλήλους αλλά και γενικώς για την κοινοτική δημόσια διοίκηση.
- 42 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, εξάλλου, ότι κανένα από τα άλλα δύο στοιχεία που επικαλείται ο προσφεύγων δεν είναι ικανό να αποδείξει, έστω και εμμέσως, την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

- 43 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι ο βαθμολογητής επιδίωξε να μην υπερβεί ο συνολικός βαθμός της εκθέσεως βαθμολογίας το κατώτατο όριο των 35 μονάδων που απαιτείται για την προαγωγή υπαλλήλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη ενός τέτοιου κατώτατου ορίου και ότι, και αν ακόμα υποθεθεί ότι ισχύει τέτοιο όριο, το γεγονός απλώς και μόνον ότι ο προσφεύγων βαθμολογήθηκε με χαμηλότερο βαθμό δεν αρκεί, καθ' εαυτό, προς απόδειξη του ότι η έκθεση βαθμολογίας καταρτίστηκε με σκοπό άλλο από την αποτύπωση των υπηρεσιών του προσφεύγοντος.
- 44 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η κατάχρηση εξουσίας προκύπτει από την υποτιθέμενη απουσία, στην έκθεση βαθμολογίας, των ευνοϊκών για τον προσφεύγοντα στοιχείων, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η επίδικη έκθεση βαθμολογίας περιέχει διάφορες εκτιμήσεις πολύ θετικές για τις ικανότητες και την εργασία του, όπως η βαθμολόγηση με τον βαθμό «4», που αντιστοιχεί σε ιδιαίτερα υψηλό επίπεδο, της «ποιότητας της εργασίας» και των «γνώσεων» καθώς και τα σχόλια «διαθέτει ευχέρεια ύψους στις μεταφράσεις του» και «πολύ σαφής βελτίωση της ποιότητας της εργασίας του».
- 45 Ομοίως, ματαίως ο προσφεύγων επικαλείται την ελαφρώς ευνοϊκότερη πρόσφατη έκθεση βαθμολογίας που καταρτίστηκε γι' αυτόν στο Δικαστήριο. Αφενός, από το άρθρο 43 του ΚΥΚ προκύπτει ότι η κατάρτιση εκθέσεως βαθμολογίας, με περιοδικότητα δύο ετών, έχει ακριβώς ως σκοπό την αξιολόγηση των ικανοτήτων και των υπηρεσιών του υπαλλήλου στη διάρκεια της συγκεκριμένης περιόδου. Επίσης, μια διακύμανση σ' αυτή την εκτίμηση από μια περίοδο αναφοράς σε άλλη δεν μπορεί να αποτελέσει, αυτή καθαυτήν, ένδειξη ή απόδειξη περί καταχρήσεως εξουσίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1992, Τ-23/91, Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-2377, σκέψη 31). Αφετέρου, η σύγκριση μεταξύ των δύο εκθέσεων καθίσταται, στην υπό κρίση περίπτωση, ακόμα δυσκολότερη, καθόσον οι εκθέσεις αυτές καλύπτουν περιόδους κατά τις οποίες ο προσφεύγων εργαζόταν σε διαφορετικές θέσεις διαφορετικών οργάνων.

- 46 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην κατάχρηση εξουσίας είναι απορριπτέος.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: ουσιώδεις διαδικαστικές πλημμέλειες

- Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 47 Κατά τον προσφεύγοντα, τρεις διαδικαστικές πλημμέλειες επηρεάζουν το κύρος της εκθέσεως βαθμολογίας του.

- 48 Πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς τα αναφερόμενα στην έκθεση βαθμολογίας, δεν ζητήθηκε η γνώμη του G. γι' αυτόν, γεγονός το οποίο, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-63/89, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-19, σκέψεις 27 και 28), καθιστά παράνομη τη διαδικασία βαθμολογήσεως. Ο προσφεύγων αναφέρει ότι ο G. τον διαβεβαίωσε, στη διάρκεια τηλεφωνικής επικοινωνίας, ότι κανείς δεν του ζήτησε ποτέ τη γνώμη του για τον προσφεύγοντα και ότι, κατά την πρώτη συζήτηση που είχε με τον F., είχε διατυπώσει τη γνώμη του μόνον όσον αφορά τις υπηρεσίες των προϊσταμένων τμήματος και όχι αυτές των απλών μεταφραστών. Αυτό, εξάλλου, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, κατόπιν της συζητήσεως που είχε στις 3 Μαρτίου 1994 με τον προσφεύγοντα, ο βαθμολογητής αναγκάστηκε να ζητήσει για δεύτερη φορά τη γνώμη του G., πράγμα το οποίο δεν θα είχε νόημα αν τον είχε ήδη πράγματι ερωτήσει για τον προσφεύγοντα.

- 49 Στο υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων χαρακτηρίζει «αναίσχυντο ψεύδος» τον ισχυρισμό του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι ο F. ζήτησε και έλαβε τη γνώμη του G. για τον προσφεύγοντα κατά τη συζήτηση της 26ης Ιανουαρίου 1994 και ζητεί να εξεταστεί ως μάρτυρας ο G. Προσθέτει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν κατέθεσε, εξάλλου, στη δικογραφία τις σημειώσεις τις οποίες ο G. παρέδωσε στον F. τόσο κατά την πρώτη όσο και κατά τη δεύτερη συνάντησή τους.

- 50 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, επίσης, ότι η αρμόδια σε θέματα βαθμολογίας επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως όφειλε να ζητήσει τη γνώμη του G. ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων και, ιδίως, ενόψει του ότι ο προσφεύγων ανέφερε ρητώς με την έφεσή του ότι δεν είχε ζητηθεί η γνώμη του G. Ο προσφεύγων φρονεί ότι οι αρχές της αντικειμενικής καταρτίσεως των εκθέσεων βαθμολογίας, της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας και της ίσης μεταχειρίσεως των εμπλεκομένων σε διοικητική διαδικασία επέβαλλαν στο Ελεγκτικό Συνέδριο να ζητήσει τη γνώμη του G. κατά τη δεύτερη βαθμολόγηση.
- 51 Το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν δέχεται ότι τα στοιχεία που επικαλείται ο προσφεύγων μπορούν να αποτελέσουν ενδείξεις περί του ότι δεν ζητήθηκε η γνώμη του G. Υπενθυμίζει ότι ο βαθμολογητής συμβουλευθήκε τον G. δύο φορές και διευκρινίζει ότι, αν ζητήθηκε για δεύτερη φορά η γνώμη του G., αυτό οφείλεται στο ότι ο βαθμολογητής, μετά τη συζήτηση που είχε στις 3 Μαρτίου 1994 με τον προσφεύγοντα και προκειμένου να εξαλείψει κάθε αμφιβολία ως προς αν πράγματι ζητήθηκε η γνώμη του G., έκρινε σκόπιμο να συμβουλευθεί τον G. τηλεφωνικώς, για δεύτερη φορά, το απόγευμα της 3ης Μαρτίου 1994, αποκλειστικά για το θέμα του προσφεύγοντος, ενώ η πρώτη διαβούλευση αφορούσε πλείονα ζητήματα.
- 52 Επικουρικώς, το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι, ακόμα και στην περίπτωση που ο F. δεν ζήτησε τη γνώμη του G. κατά τη σύνταξη της εκθέσεως βαθμολογίας, το γεγονός αυτό δεν συνιστά τυπική ή διαδικαστική πλημμέλεια ικανή να καταστήσει αντικανονική την έκθεση βαθμολογίας. Συγκεκριμένα, ο βαθμολογητής δεν έχει καμία υποχρέωση να συμβουλευτεί τα πρόσωπα που ασκούσαν πριν απ' αυτόν, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, τα καθήκοντα του βαθμολογητή. Οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις (στο εξής: ΓΕΔ) του άρθρου 43 του ΚΥΚ προβλέπουν την υποχρέωση του βαθμολογητή να ζητήσει τη γνώμη των προηγουμένων προϊσταμένων του βαθμολογουμένου μόνο στην περίπτωση που ο ίδιος ο βαθμολογούμενος, και όχι οι προϊστάμενοί του, τοποθετήθηκε σε άλλη θέση κατά την περίοδο αναφοράς.
- 53 Στη συνέχεια, το Ελεγκτικό Συνέδριο υπογραμμίζει ότι το άρθρο 10 των ΓΕΔ υποχρεώνει απλώς τον δευτεροβάθμιο βαθμολογητή να ακούσει τον βαθμολογητή και τον βαθμολογούμενο, καταλήγει δε εντεύθεν στο ότι το γεγονός ότι δεν ζητήθηκε η γνώμη του G. κατά τη δευτεροβάθμια κρίση δεν μπορεί να συνιστά

διαδικαστική πλημμέλεια ικανή να επηρεάσει το κύρος της επίδικης εκθέσεως βαθμολογίας.

- 54 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ήταν λογικώς αδύνατον για τον F., ο οποίος είχε έλθει σε επαφή με τον προσφεύγοντα μόνο επί 30 εργάσιμες ημέρες και δεν είχε ποτέ αποκτήσει καμία μεταφραστική πείρα, να καταρτίσει δίκαιη και αντικειμενική έκθεση γι' αυτόν. Εφόσον δεν ζητήθηκε η γνώμη του G., συνάγεται το συμπέρασμα ότι, στην πραγματικότητα, η έκθεση βαθμολογίας συντάχθηκε αποκλειστικά από τον άμεσο προϊστάμενό του, τον K., κατά του οποίου ο προσφεύγων είχε καταθέσει έγκληση επί εξυβρίσει και είχε υποβάλει αίτηση αρωγής. Η γνώμη του K., λαμβανομένης υπόψη της προφανούς εχθρότητάς του κατά του προσφεύγοντος, δεν μπορούσε να είναι αντικειμενική. Προς απόδειξη του βασίμου του ισχυρισμού του, ο προσφεύγων καλεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να καταθέσει στη δικογραφία τις παρατηρήσεις που διατύπωσε ο K. σχετικά με την έκθεση βαθμολογίας του ή, αν αυτές διατυπώθηκαν προφορικά, την έκθεση που συντάχθηκε σχετικά.
- 55 Το Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρεί ότι ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι η έκθεση βαθμολογίας συντάχθηκε από τον K. δεν στηρίζεται σε κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο, υποστηρίζει δε ότι αν, καθ' υπόθεση, η έκθεση επηρεάστηκε από τις εκτιμήσεις του K., αυτό αποτελεί συνέπεια του άρθρου 2 των ΓΕΔ, το οποίο επιβάλλει στον βαθμολογητή να συμβουλευέται τον άμεσο προϊστάμενο του βαθμολογούμενου.
- 56 Τρίτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η συζήτηση που έγινε στις 3 Μαρτίου 1994 μεταξύ αυτού και του βαθμολογητή διεξήχθη αντικανονικά, κατά παράβαση του γράμματος και του πνεύματος των σχετικών διατάξεων του Οδηγού Κρίσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Κατά τον προσφεύγοντα, ο βαθμολογητής τού είπε, προτού μάλιστα ο προσφεύγων ολοκληρώσει τους ισχυρισμούς του, ότι δεν ετίθετο θέμα τροποποίησης της εκθέσεως και τον διέταξε να εξέλθει πάραυτα από το γραφείο του, όταν ο προσφεύγων του υπενθύμισε ότι δεν είχε λάβει καν τον κόπο να ζητήσει τη γνώμη του G.

57 Το Ελεγκτικό Συνέδριο αναγνωρίζει μεν ότι, ενόψει των περιστάσεων, η συζήτηση δεν διεξήχθη λογικά σε πολύ εγκάρδια ατμόσφαιρα, αμφισβητεί όμως την εκ μέρους του προσφεύγοντος περιγραφή των διαμειφθέντων κατά τη συζήτηση αυτή και υπογραμμίζει ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

58 Επικουρικώς, το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι ενδεχόμενη πλημμέλεια αφορώσα τη συζήτηση με τον βαθμολογητή δεν μπορεί να επηρεάσει την οριστική έκθεση βαθμολογίας που καταρτίστηκε, μετά από δευτεροβάθμια κρίση, από τον δευτεροβάθμιο βαθμολογητή.

- Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

59 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι ο F. δεν ζήτησε τη γνώμη του G. προκειμένου να καταρτίσει την έκθεση βαθμολογίας του, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά την εξέταση των μαρτύρων, η οποία πραγματοποιήθηκε κατόπιν αιτήματος του προσφεύγοντος, τόσο ο F. όσο και ο G. επιβεβαίωσαν ενόρκως ότι, κατά τη διάρκεια των συζητήσεών τους, αναφέρθηκαν ειδικά στην περίπτωση του προσφεύγοντος.

60 Ασφαλώς, οι δύο μάρτυρες αναγνώρισαν ότι, κατά την πρώτη συζήτηση της 26ης Ιανουαρίου 1994, η ειδική περίπτωση του προσφεύγοντος συζητήθηκε εν συντομία, καθόσον, όπως επιβεβαίωσε ο G., η πρώτη συζήτηση αφορούσε, κατ' ουσίαν, τη μεταφραστική υπηρεσία στο σύνολό της καθώς και τις ατομικές περιπτώσεις των διαφόρων προϊσταμένων τμήματος. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι ο G. διευκρίνισε, ωστόσο, ότι συζητήθηκαν με συντομία και ορισμένες μεμονωμένες περιπτώσεις μεταφραστών, μεταξύ των οποίων και η περίπτωση του προσφεύγοντος, και ότι συμφωνήθηκε να επανεξεταστούν λεπτομερέστερα οι πλέον δύσκολες περιπτώσεις σε μια δεύτερη συνάντηση.

- 61 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, εξάλλου, ότι οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι όντως πραγματοποιήθηκε μεταξύ του F. και του G. δεύτερη συνάντηση, στις 3 Μαρτίου 1994, και ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι, κατά τη συνάντηση αυτή, συζητήθηκε ειδικά η περίπτωση του. Η δεύτερη αυτή συνάντηση πραγματοποιήθηκε στις 3 Μαρτίου 1994, ήτοι πριν από τις 8 Μαρτίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία ο πρώτος βαθμολογητής, F., υπέγραψε την οριστική έκθεση του προσφεύγοντος, στην οποία εξάλλου διευκρίνισε ότι η δεύτερη αυτή διαβούλευση με τον G. δεν τον είχε κάνει να μεταβάλλει την πρώτη κρίση του.
- 62 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο βαθμολογητής ζήτησε, στο πλαίσιο της καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας του προσφεύγοντος, τη γνώμη του προκατόχου του, G., ειδικά όσον αφορά τον προσφεύγοντα. Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράλειψη του F. να συμβουλευθεί τον G. είναι αβάσιμος.
- 63 Πρέπει, στη συνέχεια, να υπενθυμιστεί ότι καμία ειδική διάταξη δεν υποχρέωνε ρητώς ούτε την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως ούτε τον δευτεροβάθμιο βαθμολογητή να ζητήσουν τη γνώμη του G. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ούτε οι περιστάσεις της υπό κρίση περιπτώσεως απαιτούσαν να κάνει η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως χρήση ενός τέτοιου αποδεικτικού μέσου προκειμένου, μεταξύ άλλων, να διασφαλιστεί ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας. Πράγματι, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η υποτιθέμενη παράλειψη διαβουλεύσεως με τον G. αποτελεί απλώς έναν από τους πολλούς λόγους ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων, ότι ο τελευταίος περιορίζεται απλώς και μόνο στο να εκθέσει τον λόγο αυτόν χωρίς να τον στηρίζει σε αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις και ότι δεν ζήτησε καν, με την αίτηση για δευτεροβάθμια κρίση, να εξεταστεί ως μάρτυρας ο G. Εν πάση περιπτώσει, από τη διεξαγωγή αποδείξεων στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο προέκυψε ότι η μαρτυρική κατάθεση του G. ουδόλως επιβεβαίωσε την άποψη του προσφεύγοντος.
- 64 Όσον αφορά, δεύτερον, τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι η έκθεση βαθμολογίας του συντάχθηκε εξ ολοκλήρου από τον K., πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι ο προσφεύγων στηρίζει τον ισχυρισμό του αποκλειστικά και μόνο στο γεγονός ότι ο F. δεν ζήτησε τη γνώμη του G. Εφόσον αποδείχθηκε ότι ο F. ζήτησε

όντως τη γνώμη του G., η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, εξάλλου, ότι ο F. ήταν υποχρεωμένος, δυνάμει του άρθρου 2 των ΓΕΔ του άρθρου 43 του ΚΥΚ, να ζητήσει τη γνώμη του K., ως αμέσου προϊσταμένου του προσφεύγοντος.

65 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, τρίτον, ότι ο προσφεύγων, περιοριζόμενος σε απλούς και μη αποδεικνυόμενους ισχυρισμούς, δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η συζήτηση που είχε στις 3 Μαρτίου 1994 με τον βαθμολογητή διεξήχθη υπό συνθήκες τέτοιες ώστε να μπορούν να θεωρηθούν ως συνιστώσες ουσιώδη διαδικαστική πλημμέλεια. Όπως αντιθέτως, πρέπει να σημειωθεί ότι μετά τη συζήτηση αυτή, κατά την οποία ο προσφεύγων διαμαρτυρήθηκε κυρίως διότι ο F. δεν είχε ζητήσει τη γνώμη του G., ο βαθμολογητής F. ήλθε αμέσως σε νέα επαφή με τον G. προκειμένου να επανεξετάσουν την περίπτωση του προσφεύγοντος.

66 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί η K., την οποία προτείνει ως τρίτο μάρτυρα ο προσφεύγων. Ομοίως, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι οι γραπτές παρατηρήσεις που συνέταξαν οι G. και K. ενόψει της καταρτίσεως της εκθέσεως βαθμολογίας και των οποίων την προσκόμιση ζήτησε, εκπροθέσμως, ο προσφεύγων είναι άνευ σημασίας για την επίλυση της διαφοράς.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: έλλειψη και ανακολουθία της αιτιολογίας

- Επιχειρηματολογία των διαδίκων

67 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, πρώτον, ότι ορισμένες κρίσεις που περιέχονται στην έκθεση βαθμολογίας του είναι εντελώς ανααιτιολόγητες. Παρατηρεί, συναφώς, ότι η «αντίληψη», η «κρίση», η «προσαρμογή στις απαιτήσεις της υπηρεσίας» και η «ταχύτητα στην εκτέλεση της εργασίας» βαθμολογούνται μόνο με τον βαθμό «3» χωρίς καμία αιτιολογία, ενώ τα ίδια αυτά στοιχεία είχαν βαθμολογηθεί με «λίαν καλώς» στην έκθεση που καταρτίστηκε κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Παρατηρεί επίσης ότι ουδεμία μνεία γίνεται για το ότι ήταν ο μοναδικός μεταφραστής της ομάδας που χρησιμοποιούσε υπολογιστή και δακτυλογραφούσε ο ίδιος τα κείμενά του. Ο προσφεύγων αμφισβητεί ιδίως τον βαθμό «2» που του δόθηκε, χωρίς την παραμικρή εξήγηση, για την «υπευθυνότητα», ενώ, αφενός, στην

έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας είχε βαθμολογηθεί με «λίαν καλώς» συνοδευόμενο από το εξής σχόλιο: «προσπαθεί πάντοτε να τηρεί τις προθεσμίες κάνει υπερωρίες όταν το κρίνει απαραίτητο» και, αφετέρου, επεδείκνυε πάντοτε τη μεγαλύτερη δυνατή αφοσίωση στην εργασία του και παρέδιδε τις μεταφράσεις του πολύ πριν από τη λήξη των προθεσμιών. Ομοίως, ο προσφεύγων διερωτάται πώς εξηγείται ο βαθμός «3» με τον οποίο βαθμολογείται η «ταχύτητα στην εκτέλεση της εργασίας», ενώ είχε στο παρελθόν βαθμολογηθεί με τον βαθμό «λίαν καλώς» συνοδευόμενο από το σχόλιο «εργάζεται γρήγορα και καλά και παραδίδει τα κείμενα στον αναθεωρητή πολύ πριν από τη λήξη των προθεσμιών» και έχει, έκτοτε, αποκτήσει μεγαλύτερη πείρα.

- 68 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς όσα διατείνεται το Ελεγκτικό Συνέδριο, η έκθεση βαθμολογίας και η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας είναι συγκρίσιμες, καθόσον αμφότερες αναφέρονται στην ικανότητα, την απόδοση και τη συμπεριφορά του υπαλλήλου. Ομοίως, είναι προφανές ότι η μνεία «λίαν καλώς» της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας αντιστοιχεί στους βαθμούς «4» και «5» της εκθέσεως βαθμολογίας, η μνεία «καλώς» στον βαθμό «3» και η μνεία «ανεπαρκής» στους βαθμούς «1» και «2» των ιδίων αυτών εκθέσεων.
- 69 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ορισμένες κρίσεις είναι ανακόλουθες ή αντιφατικές και δεν μπορούν, στην πραγματικότητα, να αποδοθούν παρά μόνο στη βούληση του βαθμολογητή να δώσει γενικό βαθμό κατώτερο των 35 μονάδων, του απαιτούμενου ελαχίστου ορίου για την προαγωγή υπαλλήλου.
- 70 Κατά τον προσφεύγοντα, δεν είναι λογικό να βαθμολογείται μόνο με «3» η «έκφραση», ενώ βαθμολογούνται με τον βαθμό «4» οι «γνώσεις που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων» και η «ποιότητα της εργασίας», όταν η ποιότητα της εργασίας ενός μεταφραστή εκτιμάται σε συνάρτηση με την έκφραση.
- 71 Ομοίως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η αρμόδια σε θέματα βαθμολογίας επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως έλαβε υπόψη της περιπτώσεις «αρνήσεως εργασίας κατά το δεύτερο ήμισυ του 1993» για να αιτιολογήσει τη

βαθμολόγηση της «υπευθυνότητας» με τον βαθμό «2» αντιφάσκει με την απόφαση 8544 της ΑΔΑ της 8ης Μαρτίου 1994, με την οποία απηλλάγη πάσης κατηγορίας επί του ζητήματος αυτού. Οι κατηγορίες περί αρνήσεως εργασίας επινοήθηκαν, κατά τον προσφεύγοντα, με καθυστέρηση πολλών μηνών και εξηγούνται από την άρνησή του να αποσύρει την αίτηση αρωγής που υπέβαλε στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε κατά του Κ. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει συναφώς ότι η ΑΔΑ δέχθηκε ότι οι δύο πρώτες περιπτώσεις δεν αποδείχθηκαν και υποστηρίζει ότι η τρίτη περίπτωση, που έχει σχέση με το επεισόδιο της 25ης Νοεμβρίου 1993, δεν μπορεί να αποτελέσει άρνηση εργασίας, καθόσον, κατόπιν αιτήσεως του F., ο προσφεύγων πραγματοποίησε τη μετάφραση του επιμάχου κειμένου πριν από τη λήξη της προβλεφθείσας προθεσμίας.

- 72 Τέλος, ο προσφεύγων αμφισβητεί την παρατήρηση που περιέχεται στο σημείο «οπισθοδρόμηση που σημειώθηκε σε έναν ή περισσότερους τομείς» και σύμφωνα με την οποία *«κατά το δεύτερο έτος της περιόδου αναφοράς ο βαθμολογούμενος επέδειξε μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας»*. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η παρατήρηση αυτή αναιρείται από την απόφαση 8544 της ΑΔΑ που τον απαλλάσσει από τις κατηγορίες περί αρνήσεως εργασίας και, εξάλλου, είναι ανακόλουθη, καθόσον ο ίδιος ο Κ. ήταν εκείνος που καθόριζε την κατανομή της εργασίας και εκδήλωσε ακριβώς την πρόθεση, όπως φαίνεται από το υπηρεσιακό σημειώμά του της 31ης Μαρτίου 1993 προς τον G., να εξαλείψει τις διαφορές μεταξύ του αριθμού των σελίδων που είχαν μεταφράσει οι διάφοροι μεταφραστές του τμήματος. Συνεπώς, κατά τον προσφεύγοντα, η μνεία περί δήθεν «μικρότερης καλής θέλησεως» κατά την εκτέλεση της εργασίας εκφράζει μια συνειδητή πολιτική του προϊσταμένου του. Ο προσφεύγων παρατηρεί, ακόμα, ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν αμφισβητεί την πολύ υψηλή ποιότητα της εργασίας του, η οποία βαθμολογείται με «4», ούτε το γεγονός ότι εργάστηκε σαφώς περισσότερο από τους λοιπούς - εντούτοις πιο υψηλόβαθμους και πιο έμπειρους - συναδέλφους του, διερωτάται δε πώς το καθού, στηριζόμενο σε υποκειμενικά στοιχεία που αγνοεί, όπως οι ενδόμυχες ψυχολογικές διαθέσεις, μπορεί να θεωρήσει ότι ο προσφεύγων *«επέδειξε μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας»*.

- 73 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει, καταρχάς, ότι επαρκής αιτιολογία κάθε εκτιμήσεως απαντάται είτε, ρητώς, στην ίδια την έκθεση βαθμολογίας ή στη γνώμη της αρμόδιας σε θέματα βαθμολογίας επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως, είτε, σιωπηρώς, στο σύνολο των πραγματικών περιστατικών που έλαβε υπόψη του ο βαθμολογητής και τα οποία ήταν γνωστά στον προσφεύγοντα.

- 74 Το Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρεί, στη συνέχεια, ότι η σύγκριση που επιχειρεί ο προσφεύγων μεταξύ της εκθέσεως βαθμολογίας του και της εκθέσεως που καταρτίστηκε κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας είναι εσφαλμένη. Πρώτον, η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας έχει εντελώς διαφορετική δομή από την έκθεση βαθμολογίας, καθόσον η πρώτη περιέχει δέκα επικεφαλίδες αναλυτικής εκτιμήσεως και τρεις μνείες («λίαν καλώς», «καλώς» και «ανεπαρκής»), ενώ η δεύτερη περιέχει ένδεκα επικεφαλίδες αναλυτικής εκτιμήσεως και πέντε διαφορετικούς βαθμούς εκτιμήσεως (από τον βαθμό «1», που σημαίνει ότι απαιτείται βελτίωση της εργασίας, έως τον βαθμό «5», που αντιστοιχεί σε ικανότητες εξαιρετικού επιπέδου). Από τη νομολογία προκύπτει ότι η εισαγωγή ενός νέου συστήματος βαθμολογήσεως καθιστά αδύνατη την αυτόματη αντιστοιχία μεταξύ των δύο ειδών εκθέσεως, όπως την αντιλαμβάνεται ο προσφεύγων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 1990, T-40/89, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-55). Εξάλλου, οι δύο εκθέσεις επιτελούν διαφορετικές λειτουργίες, καθόσον η μιν μία αποσκοπεί στην εκτίμηση της καταλληλότητας του δοκίμου υπαλλήλου να μονιμοποιηθεί, η δε άλλη στην εξασφάλιση της περιοδικής ενημερώσεως της διοικήσεως σχετικά με την εκ μέρους των υπαλλήλων της εκπλήρωση των καθηκόντων τους.
- 75 Επικουρικώς, το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να του προσαφθεί παράλειψη αιτιολογήσεως, καθόσον ο βαθμολογητής συμμορφώθηκε προς το άρθρο 6 των ΓΕΔ και το άρθρο Ε.2.2, στοιχείο β', του Οδηγού Κρίσεων, τα οποία προβλέπουν ότι μόνον οι ακραίες αναλυτικές εκτιμήσεις (βαθμοί «1» και «5») πρέπει υποχρεωτικά να αποτελέσουν αντικείμενο αιτιολογικού σχολίου.
- 76 Όσον αφορά τις υποτιθέμενες αντιφάσεις μεταξύ των εκτιμήσεων που διατυπώνονται για τα διάφορα αξιολογούμενα στοιχεία, το Ελεγκτικό Συνέδριο υπενθυμίζει ότι ο Οδηγός Κρίσεων προβλέπει ότι, «κατά τη σύνταξη της αναλυτικής αξιολόγησης, ο βαθμολογητής πρέπει να τηρεί μια αρχή: να απαντά αυτοτελώς σε κάθε σημείο της αξιολόγησης και όχι έχοντας ήδη κατά νου μια συνολική άποψη για τους βαθμούς που θέλει να δώσει στον βαθμολογούμενο».

- 77 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει, στη συνέχεια, ότι κανένα από τα δείγματα ανακολουθίας της αιτιολογίας τα οποία αναφέρει ο προσφεύγων δεν ευσταθεί. Αυτό ισχύει για τις επικεφαλίδες «έκφραση» και «ποιότητα της εργασίας», οι οποίες είναι παντελώς ανεξάρτητες και περιλαμβάνονται σε δύο διαφορετικά κεφάλαια εκτιμήσεως, αντιστοίχως στο κεφάλαιο «ικανότητα» και στο κεφάλαιο «απόδοση».
- 78 Ομοίως, η αιτιολογία που παραθέτει η επιτροπή ίσης εκπροσώπησης προς δικαιολόγηση του βαθμού «2» για την «υπευθυνότητα», και η οποία λαμβάνει υπόψη «περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας», δεν αντιφάσκει προς την απόφαση του Γενικού Γραμματέα της 8ης Μαρτίου 1994. Το καθού υποστηρίζει ότι η απόφαση αυτή, χωρίς καθόλου να απαλλάσσει τον προσφεύγοντα πάσης κατηγορίας, διαπιστώνει απλώς ότι δύο από τις τρεις περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας δεν κατέστη δυνατόν να αποδειχθούν, ενώ η τρίτη περίπτωση (αυτή που αποτέλεσε την αφορμή του επεισοδίου της 25ης Νοεμβρίου 1993) δεν δικαιολογούσε, αφ' εαυτής, την επιβολή πειθαρχικής ποινής. Συνεπώς, κατά το Ελεγκτικό Συνέδριο, το επεισόδιο αυτό μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο δυνάμενο να ληφθεί υπόψη κατά την κατάρτιση εκθέσεως βαθμολογίας. Το γεγονός ότι χρειάστηκε να ζητήσει ο ίδιος ο F. από τον προσφεύγοντα να πραγματοποιήσει τη μετάφραση αποδεικνύει, εξάλλου, την προηγούμενη άρνησή του να εκτελέσει την εργασία.
- 79 Τέλος, όσον αφορά τη μομφή της «μικρότερης καλής διαθέσεως», το Ελεγκτικό Συνέδριο διευκρινίζει ότι ο αριθμός των μεταφρασθεισών σελίδων ελήφθη υπόψη προς δικαιολόγηση αυτής της εκτιμήσεως μόνον περιθωριακά, μαζί με άλλα στοιχεία, μεταξύ των οποίων οι περιστάσεις που επικαλέστηκε η επιτροπή ίσης εκπροσώπησης [περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας, έλλειψη δέοντος σεβασμού έναντι των προϊσταμένων (...)], και ότι η αμφισβητούμενη παρατήρηση σημειώνει την εκ μέρους του προσφεύγοντος λιγότερο θετική προσέγγιση, από ποιοτική και όχι αυστηρώς ποσοτική άποψη, όσον αφορά την εκτέλεση της εργασίας.

- Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 80 Ο σχετικός με την αιτιολογία λόγος ακυρώσεως έχει δύο σκέλη. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, ότι ορισμένες εκτιμήσεις που περιέχονται στην έκθεση

βαθμολογίας είναι ανατιολόγητες και, αφετέρου, ότι η αιτιολογία άλλων εκτιμήσεων είναι ανακόλουθη ή αντιφατική.

- 81 Με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ο προσφεύγων διατείνεται ότι διάφορες εκτιμήσεις της επίδικης εκθέσεως είναι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που είχαν διατυπωθεί προηγουμένως στην έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας του και ότι ως εκ τούτου, κατά τη νομολογία, ο βαθμολογητής ήταν υποχρεωμένος να αιτιολογήσει αυτές τις μειώσεις της βαθμολογίας.
- 82 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να παρατηρηθεί ότι οι εκθέσεις βαθμολογίας, οι οποίες δεν αποτελούν αποφάσεις υπό την έννοια του άρθρου 25 του ΚΥΚ, διέπονται από τις ειδικές διατάξεις του άρθρου 43 του ΚΥΚ (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Νοεμβρίου 1976, 122/75, Küster κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1976, σ. 601, σκέψεις 24 και 25). Όμως, η νέα απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 26ης Μαρτίου 1992, περί των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του εν λόγω άρθρου 43, δεν προβλέπει πλέον, αντίθετα προς όσα ίσχυαν στις υποθέσεις που επικαλείται ο προσφεύγων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1992, T-23/91, Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1992, σ. II-2377· απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 178/86, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5367), την υποχρέωση αιτιολογήσεως κάθε μεταβολής των αναλυτικών κρίσεων σε σχέση προς την προηγούμενη βαθμολογία. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 6 των νέων ΓΕΔ και το σημείο Ε.2.2.β του Οδηγού Κρίσεων, μόνον οι ακραίοι βαθμοί «1» και «5» πρέπει υποχρεωτικά να αποτελούν αντικείμενο αιτιολογικού σχολίου.
- 83 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, δεύτερον, ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν χωρεί αυτόματη και απόλυτη σύγκριση μεταξύ της επίδικης εκθέσεως βαθμολογίας και της εκθέσεως κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας.
- 84 Αφενός, οι δύο αυτές εκθέσεις επιτελούν διαφορετικές λειτουργίες, δεδομένου ότι η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας αποσκοπεί κυρίως στην αξιολόγηση της ικανότητας του δοκίμου υπαλλήλου να εκτελέσει τα καθήκοντα που συνεπάγεται η θέση του και της καταλληλότητάς του να μονιμοποιηθεί, ενώ η

έκθεση βαθμολογίας έχει ως πρωταρχικό στόχο την εξασφάλιση όσον το δυνατόν πληρέστερης ενημερώσεως της διοικήσεως σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι υπάλληλοί της παρέχουν τις υπηρεσίες τους (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-63/89, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-19, σκέψη 27).

- 85 Αφετέρου, τα δύο είδη εκθέσεων περιλαμβάνουν διαφορετικά αξιολογούμενα στοιχεία και διαφορετικό σύστημα βαθμολογήσεως. Όμως, με την απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1990, T-40/89, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-55, σκέψη 23), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι από την αλλαγή της μεθόδου εκτιμήσεως, ιδίως μέσω διαφορετικών αξιολογούμενων στοιχείων και διαφορετικής βαθμολογικής κλίμακας, προκύπτει κατ' ανάγκην ότι η αντιστοιχία μεταξύ της παλαιάς και της νέας μεθόδου βαθμολογίας δεν μπορεί να ευρεθεί μέσω μιας σταθερής σχέσεως.
- 86 Ούτως εχόντων των πραγμάτων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, στο σύνολό τους, οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στην επίδικη έκθεση βαθμολογίας δεν διαφέρουν ουσιωδώς από τους βαθμούς «καλώς» και «λίαν καλώς» που είχαν δοθεί όταν καταρτίστηκε η έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Πράγματι, με εξαίρεση το σημείο «υπευθυνότητα», ο προσφεύγων βαθμολογήθηκε με τον βαθμό «4», αντιστοιχούντα σε ικανότητες ιδιαίτερα υψηλού επιπέδου, όσον αφορά τα σημεία «γνώσεις» και «ποιότητα της εργασίας» και με τον βαθμό «3», αντιστοιχούντα στο υψηλό επίπεδο που μπορεί να απαιτηθεί από έναν υπάλληλο των Κοινοτήτων, όσον αφορά όλα τα άλλα σημεία.
- 87 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι μόνον όσον αφορά την «υπευθυνότητα», η οποία, στην επίδικη έκθεση, βαθμολογείται με τον βαθμό «2», σημειώνεται πραγματική μείωση σε σύγκριση με την κρίση «λίαν καλώς» που περιέχεται στην έκθεση κατά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας. Όμως, στη γνωμοδότηση της αρμόδιας για την εκδίκαση εφέσεων σε θέματα βαθμολογίας επιτροπής ίσης εκπροσωπήσεως αναφέρεται ότι ο βαθμός «2» θεωρείται δικαιολογημένος, λαμβανομένων υπόψη, ιδίως, της μη επιδείξεως, εκ μέρους του προσφεύγοντος, του δέοντος σεβασμού προς τους ανωτέρους του και της εκ μέρους του αρνήσεως εργασίας που σημειώθηκε κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1993. Συνεπώς, η εν λόγω γνωμοδότηση περιέχει, ως προς το σημείο αυτό, επαρκώς λεπτομερή αιτιολογία παρέχουσα στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να λάβει γνώση των λόγων της τροποποίησεως της

κρίσεως και να ασκήσει, έτσι, το δικαίωμά του να διατυπώσει παρατηρήσεις επί της αιτιολογίας αυτής.

- 88 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η επίδικη έκθεση βαθμολογίας δεν στερείται αιτιολογίας και ότι το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμο.
- 89 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το οποίο συνίσταται στον ισχυρισμό ότι ορισμένες εκτιμήσεις είναι ανακόλουθες ή αντιφατικές, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, όπως υπογράμμισε το καθού, ο Οδηγός Κρίσεων προβλέπει ρητώς ότι, «κατά τη σύνταξη της αναλυτικής αξιολόγησης, ο βαθμολογητής πρέπει να τηρεί μια αρχή: να απαντά αυτοτελώς σε κάθε σημείο της αξιολόγησης και όχι έχοντας ήδη κατά νου μια συνολική άποψη για τους βαθμούς που θέλει να δώσει στον βαθμολογούμενο». Το Πρωτοδικείο, χωρίς να παραγνωρίζει τη σχέση ή τη συμμετρία που υφίσταται μεταξύ ορισμένων αξιολογούμενων στοιχείων, κρίνει ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, η βαθμολόγηση των διαφόρων στοιχείων όχι μόνον δεν εμφανίζει ακατανόητες αποκλίσεις αλλά, αντιθέτως, εκφράζει μια αρκούντως ομοιογενή κρίση.
- 90 Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο δεν θεωρεί αντιφατική τη βαθμολόγηση, αφενός, των «γνώσεων» και της «ποιότητας της εργασίας» με τον βαθμό «4» και, αφετέρου, της «εκφράσεως» με τον βαθμό «3».
- 91 Ομοίως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως, λαμβάνοντας υπόψη «περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας» για να αιτιολογήσει τη βαθμολόγηση της «υπευθυνότητας» με τον βαθμό «2», δεν παρέβη την απόφαση 8544 του Γενικού Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Πράγματι, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, έστω και αν δεν επιβλήθηκε καμία πειθαρχική ποινή, με την απόφαση αυτή διαπιστώθηκε η ύπαρξη μιας περιπτώσεως αρνήσεως εργασίας.

- 92 Τέλος, το Πρωτοδικείο απορρίπτει το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η παρατήρηση «στη διάρκεια του δευτέρου έτους της περιόδου αναφοράς, ο βαθμολογούμενος επέδειξε μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας» αντιφάσκει προς το γεγονός ότι ο Κ. καθόριζε ο ίδιος την κατανομή της εργασίας. Πράγματι, πέραν της προαναφερθείσας περιπτώσεως αρνήσεως εργασίας, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι ο προσφεύγων, κατά την υπό κρίση περίοδο, παραπονέθηκε επανειλημμένως, τόσο στον άμεσο προϊστάμενό του όσο και στον προϊστάμενο της Μεταφραστικής Υπηρεσίας, για την κατανομή του φόρτου εργασίας στο ελληνικό τμήμα της Μεταφραστικής Υπηρεσίας.
- 93 Το Πρωτοδικείο κρίνει, συνεπώς, ότι οι εκτιμήσεις που διατυπώνονται στην επίδικη έκθεση βαθμολογίας δεν είναι ανακόλουθες και ότι το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.
- 94 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην έλλειψη αιτιολογίας ή στην ανακόλουθη ή αντιφατική αιτιολογία είναι αβάσιμοις.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

- Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 95 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η επίδικη έκθεση βαθμολογίας περιέχει, τουλάχιστον, δύο πρόδηλα πραγματικά σφάλματα.
- 96 Πρώτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του στοιχείου «υπευθυνότητα» θεωρώντας δικαιολογημένο τον βαθμό «2» βάσει του ότι «ο υπάλληλος δεν επέδειξε τον δέοντα σεβασμό προς τους ανωτέρους του. Το γεγονός ότι, στις 25 Μαρτίου 1993, ο βαθμολογούμενος υπάλληλος απευθύνθηκε εγγράφως στον προϊστάμενο της Μεταφραστικής Υπηρεσίας χωρίς προηγούμενη συζήτηση με τον άμεσο προϊστάμενό του, φανερώνει μια στάση που δύσκολα συμβιβάζεται με μια σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ αυτού και των ανωτέρων του».

- 97 Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι, πριν από το σημείωμα της 25ης Μαρτίου 1993, είχε συζητήσει με τον Κ., αλλά ότι ο τελευταίος συνέχισε την ίδια πρακτική που συνίστατο στην αυτοαπαλλαγή του από κάθε μετάφραση κειμένων και στην ευνοϊκή μεταχείριση της συζύγου του, επίσης μεταφράστριας της ίδιας υπηρεσίας. Ο προσφεύγων παραπέμπει στο άρθρο 21 του ΚΥΚ, σύμφωνα με το οποίο «ο υπάλληλος, ανεξάρτητα από τη θέση του στην ιεραρχία, έχει την υποχρέωση να επικουρεί και να συμβουλεύει τους ανωτέρους του (...)», και υποστηρίζει ότι είχε όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και το καθήκον να αναφερθεί στον ιεραρχικά ανώτερο του Κ., προκειμένου να τον ενημερώσει για την κατάσταση στο ελληνικό τμήμα καθώς και για το γεγονός ότι ο Κ., ως απλός πτυχιούχος αγγλικής φιλολογίας, αγνοούσε τη νομικο-οικονομικο-λογιστική ορολογία και διέτρεχε τον κίνδυνο να διαπράξει σημαντικά λάθη. Κατά τον προσφεύγοντα, η τήρηση της υποχρέωσης αυτής δεν μπορεί να συνιστά έλλειψη σεβασμού προς τους ανωτέρους του.
- 98 Υπενθυμίζοντας ότι, κατά τον Οδηγό Κρίσεων, η «υπευθυνότητα» συνίσταται στην *«προσήλωση που επιδεικνύει ο υπάλληλος κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων του και στην προσπάθειά του για την ποιοτικώς καλή εκτέλεση της εργασίας (...). Το στοιχείο αυτό εκτιμάται επίσης και ενόψει της εμπιστοσύνης που μπορούν να του έχουν οι ανώτεροί του»*, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως παρανόησε τη σημασία της εκφράσεως «εμπιστοσύνη που μπορούν να του έχουν οι ανώτεροί του». Αφενός, η «εμπιστοσύνη» στην οποία αναφέρεται ο Οδηγός αφορά την εκτέλεση των διαφόρων καθηκόντων και όχι γενικά την εμπιστοσύνη και, αφετέρου, γίνεται λόγος για τους «ανωτέρους» στον πληθυντικό και όχι μόνο για τον άμεσο προϊστάμενο. Ο προσφεύγων προσάπτει τόσο στην επιτροπή όσο και στον δευτεροβάθμιο βαθμολογητή ότι εσκεμμένως αγνόησαν ότι εκτελούσε πάντοτε εργασία πολύ υψηλής ποιότητας και παρέδιδε τις μεταφράσεις του πολύ πριν από τη λήξη των προθεσμιών.
- 99 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων τονίζει ότι δεν ήταν ο μόνος που αμφισβήτησε τις ικανότητες του Κ., τον οποίο ακόμα και ο Α., Μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, είχε επικρίνει αυστηρά. Ο προσφεύγων επικαλείται, αφετέρου, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, καθόσον η κατηγορία σύμφωνα με την οποία το σημείωμά του της 25ης Μαρτίου 1993 συνιστά άρνηση εργασίας και/ή έλλειψη σεβασμού προς τους ιεραρχικώς ανωτέρους του του απευθύνθηκε για πρώτη φορά στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

100 Δεύτερον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο βαθμολογητής υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη αναφέροντας ότι, «στη διάρκεια του δευτέρου έτους της περιόδου αναφοράς, ο βαθμολογούμενος επέδειξε μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας», καθόσον οι μόνες προβαλλόμενες περιπτώσεις αρνήσεως εργασίας έλαβαν χώρα στη διάρκεια των τριών τελευταίων μηνών της περιόδου αναφοράς και όχι στη διάρκεια «του δευτέρου έτους».

101 Το Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρεί, καταρχάς, ότι η επιτροπή ίσης εκπροσώπησης, εξετάζοντας το κατά πόσον η κρίση που διατύπωσε ο βαθμολογητής ήταν σύμφωνη προς τα κριτήρια του Οδηγού Κρίσεων, διαπίστωσε τις αρνητικές επιπτώσεις που είχαν τα πραγματικά περιστατικά στην «προσήλωση που επιδεικνύει ο υπάλληλος κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων του», στην «προσωπική αφοσίωση του βαθμολογούμενου σε όλα τα εκπληρούμενα καθήκοντα» καθώς και στην «εμπιστοσύνη που μπορούν να του έχουν οι προϊστάμενοί του». Κατά συνέπεια, το καθού δεν δέχεται ότι η επιτροπή προέβη σε καταχρηστική ή πεπλανημένη ερμηνεία της εκφράσεως «υπευθυνότητα».

Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει επίσης ότι ο υπάλληλος, ακόμα και αν έχει το δικαίωμα να απευθύνεται, σε ορισμένες περιπτώσεις, στην αμέσως ανώτερη ιεραρχικώς αρχή, υποχρεούται ωστόσο να το πράττει εντός των ορίων των στοιχειωδών κανόνων κοσμοτήτας. Όμως, με την επιστολή που απηύθυνε στις 25 Μαρτίου 1993 στον G., ο προσφεύγων εξέφρασε ανοικτά, όσον αφορά τις επαγγελματικές ικανότητες του K., επιφυλάξεις μη συνάδουσες προς την έννοια του «σεβασμού».

103 Το Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρεί, στη συνέχεια, ότι οι τρεις τελευταίοι μήνες του 1993 αποτελούν μέρος τόσο του έτους 1993 όσο και του δευτέρου εξαμήνου του έτους 1993, προσθέτει δε ότι, εν πάση περιπτώσει, ήδη από το πρώτο εξάμηνο του 1993, ορισμένα επεισόδια, ιδίως το από 25 Μαρτίου 1993 σημείωμα του προσφεύγοντος προς τον G., φανερώνουν τη μικρότερη καλή θέληση του προσφεύγοντος όσον αφορά την εκτέλεση της εργασίας του.

- Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 104 Υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, ότι οι αξιολογικές κρίσεις που διατυπώνονται για τους υπαλλήλους στις εκθέσεις βαθμολογίας δεν υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο, ο οποίος ασκείται μόνον όσον αφορά τις ενδεχόμενες τυπικές πλημμέλειες, τα επηρεάζοντα την κρίση της διοικήσεως πρόδηλα πραγματικά σφάλματα, καθώς και την ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-63/89, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-19).
- 105 Στη συνέχεια, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η έννοια της «εμπιστοσύνης που μπορούν να του έχουν οι προϊστάμενοί του», που μνημονεύεται στον Οδηγό Κρίσεων ως στοιχείο εκτιμήσεως της «υπευθυνότητας» του υπαλλήλου, αναφέρεται όχι μόνο στην εκτέλεση των διαφόρων καθηκόντων του και στην ποιότητα της εργασίας, αλλά και στη στάση και την εν γένει συμπεριφορά του υπαλλήλου. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πρόδηλη πλάνη το γεγονός ότι η διοίκηση έκρινε ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος, και ειδικότερα η αποστολή του σημειώματος της 25ης Μαρτίου 1993, με το οποίο ο προσφεύγων αμφισβητεί ανοικτά, με όρους εκφράζοντας τουλάχιστον έλλειψη του δέοντος σεβασμού, τις επαγγελματικές ικανότητες και τη συμπεριφορά του αμέσου προϊσταμένου του, καθώς και το γεγονός ότι αμφισβήτησε την κατανομή της εργασίας εκ μέρους του εν λόγω προϊσταμένου, δικαιολογούσαν τον βαθμό «2».
- 106 Ομοίως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως αναφέροντας ότι ο βαθμολογούμενος επέδειξε μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας στη διάρκεια του δευτέρου έτους της περιόδου αναφοράς. Πράγματι, αφενός, δεν μπορεί να απαιτηθεί από τη διοίκηση να διατυπώνει αιτιολογία αναφέρονσα λεπτομερώς για κάθε ημέρα, ή έστω για κάθε μήνα, τη συμπεριφορά του βαθμολογούμενου υπαλλήλου επί της οποίας στηρίζει την κρίση της, όταν η εν λόγω συμπεριφορά καλύπτει κατά προσέγγιση τη μνημονευόμενη περίοδο. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων είχε ήδη επιδείξει, με την αποστολή της επιστολής της 25ης Μαρτίου 1993 και με τις συζητήσεις που είχε προηγουμένως με τον Κ. όσον αφορά την κατανομή της εργασίας, μικρότερη καλή θέληση κατά την εκτέλεση της εργασίας του.

- 107 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να διαταχθεί η προσκόμιση των εγγράφων της Β., του Κ. και του Α., την οποία ζήτησε ο προσφεύγων εκπροθέσμως με το υπόμνημα απαντήσεως, καθόσον τα έγγραφα αυτά στερούνται, εν πάση περιπτώσει, σημασίας για την επίλυση της διαφοράς.

Επί του αγωγικού αιτήματος

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 108 Ο ενάγων υποστηρίζει ότι υπέστη ηθική βλάβη από το γεγονός ότι, παρά τον ζήλο του και την προσφορά του στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η έκθεση βαθμολογίας όχι μόνον δεν τον επιβραβεύει, αλλά περιέχει επιπλέον και ψευδείς, αντιφατικές, αόριστες και ανατιολόγητες κρίσεις οι οποίες στο εξής θα περιλαμβάνονται στον ατομικό του φάκελο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 109 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η διοίκηση δεν διέπραξε κανένα σφάλμα κατά τη σύνταξη της επίδικης εκθέσεως βαθμολογίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα επιδικάσεως χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης προκληθείσας από την εν λόγω έκθεση βαθμολογίας πρέπει να απορριφθεί.
- 110 Συνεπώς, η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 111 Το Ελεγκτικό Συνέδριο, ενόψει, αφενός, της στάσεως του προσφεύγοντος καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην παρούσα δίκη και, αφετέρου, του περιεχομένου της προσφυγής-αγωγής του, η οποία, κατά το καθού, περιέχει αστήρικτες και σοβαρές κατηγορίες κατά του οργάνου, ζητεί την εφαρμογή του

άρθρου 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο «το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο στην καταβολή των εξόδων στα οποία αναγκάστηκε να υποβληθεί ο αντίδικός του, αν κρίνει ότι τα έξοδα αυτά προκλήθηκαν χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως».

- 112 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, οι περιστάσεις που επικαλείται το καθού δεν δικαιολογούν τον χαρακτηρισμό των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ως προκληθέντων χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.
- 113 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 88 του Κανονισμού Διαδικασίας, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Schintgen

García-Valdecasas

Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Μαΐου 1996.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
R. Schintgen